

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.20.724/2012/5.szám

A Kúria a dr. Józsa Zsolt ügyvéd által képviselt felperesnek, a Dr. Zeke Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Zeke László ügyvéd) által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt, a Berettyóújfalui Városi Bíróságnál 5.P.20.236/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Debreceni Törvényszék 2.Pf.21.803/2011/4. számú ítéletével befejezett perében, mely perbe az alperes pernyertességének elősegítése érdekében a Dr. Papp Dezső Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Papp Dezső ügyvéd) által képviselt Biztosító beavatkozott, a jogerős ítélet ellen a felperes által 68. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 130.000 (százharmincezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. július 1-jén egy több méter magasan lévő hullámpala tető beszakadása miatt a tetőről a betonra esett, emiatt az alperesnél kórházi kezelésre szorult. A felvételekor a csípőjét, medencéjét, derekát és jobb kezét fájlalta. Az alperesnél elvégzett vizsgálatok alapján a felperesnél a jobboldali szeméremcsont alsó és felső szára darabos törését, a fejtájék, jobb kéz, valamint ágyéki gerinc zúzódását állapították meg. Nem került sor sem a jobb kezének, sem a jobb bokájának a röntgenvizsgálatára. A felperes a 2008. július 23-i kórházból való hazabocsátását követően is fájlalta a jobb kezét és lábát, a háziorvos beutalása alapján 2008. szeptember 19-én röntgenfelvételek készültek, amely a jobb radius (orsócsont) fejnek az 1 mm-es lépcsőképződés melletti átépült törését mutatta. A felperes előbb magánrendelésen lökéshullám kezelést kapott a jobb könyökére, majd 2008. december 3-án más intézetben a könyökízület feltárását és nyitott ízületi oldást végeztek, majd 2009. január 21-én a belboka csontos kinövését távolították el.

A felperes keresetében 3.000.000 forint és ennek 2008. július 1. napjától járó késedelmi kamatának megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a jogalapot.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével 600.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a 2008. július 1-jén történt baleset során a felperesnél könyöktörés alakult ki az orsócsont területében, melyet az alperes nem diagnosztizált és nem kezelte. A felperes állapota csak a műtét után javult, ez volt a felperes panaszainak csökkentésére az egyetlen megoldás. Amennyiben a felperesnél az azonnali ellátás megtörténik - akár konzervatív, akár műtét útján - nagyobb esélye lett volna arra, hogy a könyöksérülése maradandó testi fogyatékossgá visszamaradása nélkül gyógyuljon. A kár megszerzésénél figyelemmel volt a maradandó testi fogyatékossgára, amely a jobb könyök mozgáskorlátozottságában és terhelhetőségének csökkenésében nyilvánul meg, de figyelemmel volt arra is, hogy a felperes balkezes. A jogerős ítélet a kár összegének meghatározásánál az ítélelhozatalakor fennállott ár- és értékviszonyok alapján határozta meg a kárpótlás mértékét. A bokaműtéttel kapcsolatban kár hiányában a felperes kárigényét alaptalannak találta.

A felperes fellebbezésében 2.500.000 forintra leszállította a kereseti kérelmét, mert a bokasérülés körében elfogadta a szakértői véleményt és e körben nem vitatta az elsőfokú ítélet elutasító rendelkezését. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és az alperest marasztaló rendelkezést 1.200.000 forintra felemelte. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperest ért hátrányokat nem megfelelően értékelte, mert nyomatékosan figyelembe kell venni az 1973-ban született felperesnél, hogy 35 éves korában alakult ki a maradandó egészségkárosodása, amely egész életén keresztül elkíséri, valamint értékelni kell a felperes géplakatos szakképzettségét, illetve azt, hogy a baleset előtt építőiparban végzett alkalmi munkákat, mert ezek a munkák kétkezi nagyobb igénybevételt és nagyobb leterheltséget jelentenek. Értékelni kellett azt is, hogy a felperes kezelése az alperesi magatartás következményeként elhúzódott, a felperesnek el kellett viselnie az ezzel járó fájdalomérzetet, a kórházi, egyéb kezelésekkal és műtéttel járó kellemetlenségeket. Megállapította, hogy figyelemmel kellett lenni arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ítélelhozatali ár- és értékviszonyok alapján határozta meg a kárpótlás mértékét, ami nagyobb összeget indokol. Ezt meghaladóan alaptalannak találta a felperes kártérítési igényét, mert nem bizonyított további hátrányt és sérelmeket. Utalt arra az ítélet indokolásában, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok konkrétan meghatározott munkaképesség-csökkenést nem igazolnak, a pszichés károsodására pedig szakértő kirendelését nem kérte.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet és abban annak megváltoztatását és a módosított keresetének megfelelő összegre történő felemelését kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 3. § (3) bekezdését, a Pp. 163. § (1)-(3) bekezdéseit, a Pp. 164. §-át, a Pp. 199. §-át és a Pp. 206. §-át, valamint a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésébe és a 355. § (1) és (4) bekezdésébe ütközik. Álláspontja szerint a tényállás teljes körű feltárására nem került sor, a bizonyítási eljárás elégtelen, ezért a bizonyítékok teljes körű egybevetésére sem került sor. Hivatkozott arra, hogy a bíróságok a hátrányos életminőség változást nem értékelték, amely nemcsak testi tünetekben jelentkezik, hanem a pszichés hátrányokban is. A felperes a perben becsatolta a pszichés elváltozását igazoló szakorvosi véleményt és azért nem kért igazságügyi szakértőt, mert sem az alperes, sem a bíróság nem vitatta az ezzel kapcsolatos állítását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, mert az nem jogszabálysértő.

A felperes a rendkívüli perorvoslatát megalapozó jogsértést tartalmilag a nem vagyoni kártérítés összegének téves jogi megítélésében jelölte meg [Pp. 270. § (2) bekezdés]. Ezért a jogerős ítélet

ebben a keretben volt felülbíráható [Pp. 275. § (2) bekezdés].

Az alperes kártérítési felelősségének elbírálásához szükséges bizonyítást a bíróságok lefolytatták és az alperes kártérítő felelősségét a felperes jobb könyöke kórházi ellátásának elmulasztásában, e vonatkozásban az orvostól elvárható gondossági követelmény megsértésében, mint szakmai szabályszegésben állapították meg. A felülvizsgálati eljárásban már nem volt vitás az alperes kártérítő felelőssége emiatt, csupán a megítélt nem vagyoni kár összegét kifogásolta a felperes.

A felperes által indított kártérítési perben alkalmazandó anyagi jogi felelősségi szabály - a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése - határozza meg, hogy mely tények tekintetében kit terhel a bizonyítási kötelezettség. A Pp. 164. § -ának (1) bekezdéséből következően a felperesnek kellett bizonyítani, hogy milyen károk érték az alperes mulasztásával okozati összefüggésben.

A megalapozatlan ítélet jogszabálysértő és alapja lehet a felülvizsgálati kérelem előterjesztésének, megalapozatlanságról azonban csak akkor lehet szó, ha a tényállás feltáratlan maradt, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapítást tartalmaz, illetőleg a bizonyítékok okszerűtlen, logikátlan értékelésén alapul. Az adott esetben alaptalanul sérelmezi a felperes a felülvizsgálati kérelmében a nem vagyoni kár összegének a megállapítását, mert e körben nem állapítható meg az ítélet megalapozatlansága. A jogerős ítélet helyesen vizsgálta és értékelte azokat a szempontokat, amelyek a nem vagyoni kárpótlás megítélésénél irányadóak, a jogsértés súlyosságát, a felperes életkörülményeiben bekövetkezett hátrányos változásokat is megfelelő súllyal értékelte. A bíróságnak minden esetben az adott egyedi ügy egyéniesített vizsgálata alapján kell állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a felperesnél jelentkező összes tényleges hátrányos hatást mérlegelve az életminőség hátrányos változása milyen mértékben következett be. Az adott esetben a jogerős ítéletben a nem vagyoni kártérítésnél megítélt összeg alkalmas a felperest ért nem vagyoni hátrány ellensúlyozására. Tény, hogy a felperes szakorvosi véleménnyel igazolta, hogy nála a baleset után depresszió alakult ki, azonban azt nem bizonyította, hogy ez az alperes mulasztásával van okozati összefüggésben.

A nem vagyoni kár összeg megállapításánál a jogerős ítélet az alperes terhére helyesen az alperes mulasztásával okozati összefüggésben felmerült hátrányokat értékelte, így azt a körülményt, hogy az alperes mulasztása miatt késedelmesen került sor a felperesnél a jobb könyökkel kapcsolatos műtét elvégzésére.

A bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett a per során, a jogi képviselővel eljáró felperesnek ismerete volt arról, hogy a kártérítési perben őt terheli az állított kárának a bizonyítása.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul sérelmezte, hogy a bíróság a terhére értékelte a további szakértői bizonyítási indítvány elmulasztását. A felperes által becsatolt szakorvosi vélemény nem bizonyítja, hogy a felperesnél kialakult pszichés állapot az alperes mulasztásával van okozati összefüggésben, és e körben nem az alperesnek, hanem a felperesnek kellett bizonyítania az okozati összefüggés fennállását. Tévesen hivatkozott arra a felperes, hogy azért sem kellett ilyen szakértői bizonyítási indítványt előterjesztenie, mert a bíróságok „nem vitatták” a szakorvosi véleményt. A Pp. 164. §-ának (2) bekezdése értelmében a bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt a törvény megengedi. A perbeli esetben nincs olyan törvény, amely megengedné a hivatalból történő bizonyítás elrendelését, a felperesnek kellett tehát a per eldöntéséhez szükséges tényeket a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyítania és a szakértő kirendelése iránt bizonyítási indítványt előterjeszteni. Az eljáró bíróságok nem sértettek eljárási szabályt, amikor a meglévő bizonyítékok alapján döntöttek.

A fent kifejtettek eredményeként a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati

kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, a felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. február 13.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Almásy Mária s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

*kúriai tisztviselő
HM*